

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J I.
Japan.

Nr 112.

Göteborg den 25 juli 1960.

Käraste lilla Hella!

I dag kom ett litet patetet från Himeji. Det innehöll de 3 scarfs, som di skrivit om tidigare. Flickorna ska komma hit någon dag, så ska jag tala med dom om saken. I torsdags fyllde Frida 71 år och jag jämte några andra flickor i vår ålder var där. Fram på kvällen kom också hennes bror och svägerska med en dotter Fastän jag träffar Frida ganska ofta, så märker jag att hon blir allt smurrigare för varje gång. Ingeborg och Maja hade haft det förtjusande på sin resa till Schweiz. Och den blev faktiskt en säkerhetsventil för dom. För jag tror nästan att dom annars hade kappsejsat en vacker dag.

I fredags gästade jag Ester Colldén på hennes 71-årsdag. Först på morron kom Olle. Han hade legat på Stockholmsgatan över natten. Dom andra 5 var på Stenaröd, dit också han for på förmiddagen. Vid 12-tiden kom Inga-Lisa, som varit hos doktorn och knyckte en stund extra för att hälsa på mej. Hon bor annars i Frillesås på sommaren. Förra året byggde och och hennes syster med familj en stuga där. Vid 13-tiden kom Maria Andersson, 90 år fyllda och församlingens äldsta medlem, samt hennes dotter, som inte tillhör våra kretsar, men som är väldigt busig och rar. Kl. 18 ringde Astrid Karlsson - Nies sonhustru - och sa att hon skulle komma lite senare, vilket hon gjorde. Men innan hon hann hit kom Amanda och Astrid Sahlin. Amanda har förfärligt svårt att flytta sej även inne, så dom måste ju ta bil både fram och tillbaka till Sävedalen. Men det var så roligt så. Ja, där har du hela serien av mina gäster. Ännu har inte Hellas brev kommit, och det känns väldigt tomt! Jag undrar om det hänt förr? Nu är ju inte jag den som passar på några födelsedagar, så jag kan ju inte ha det allra minsta lilla krav. Men ändå - - -. Ni har väl hållit på med avsked för Margareta antar jag. Tack ska du ha för alla de rara fotona, som kom i lördags, den 23 ds. Jag gjorde genast i ordning ett konvolut med Roys kort och skickade det till Bar Pigall Flickornas la jag också på posten.

I dag hade jag brev från David, det första från Brazzaville i Franska Kongo. Det var skrivet den 22 ds och han var hos S.M.F:arna. Han dleade rum med de båda läkarna Elon Mattson och amerikanaren Johnson, som skulle ersätta M. då han den 1 aug. var hemresefärdig. Dom båda var ju nära att få sätta livet till för rebellerna. Däröf kan ni läsa i G.V. då den kommer. Jag har skrivit 3 brev före det som gick i ~~fredags~~ lördags, sedan han for i midsommar. Dom 3 har gått till Bendela, det sista till Brazzaville. Så skriver David bl.a.: "Jag sitter i det hus där Olle föddes för trettio år sedan och jag kom hit på hans stora dag. När vi for ner hit med arméplan från Nioki den 19 talade jag om för kamraterna vilken dag det var och där upphävdes ett fyrfaldigt leve för Olle. Jag delar rum med doktorerna Mattson och Johnsson. Dessa fick nämligen kallelse till Matadi för att hjälpa den läkarefria staden med dess sårade, som varit i inbördes fejder. I hela Matadi finns förutom de svenska läkarna en belgier och två portugiser. Nu härskar jag här i envælde och har tre bäddar!"

Alla SMF:s missionärer i Belgiiska Kongo har evakuerat, de flesta till Franska Kongo och några till Sverige. Alla våra har rest hem utom följande: Eric Bylin, Malte Nilsson, Rune Lundqvist och Hallin samt David. Dom är i Brazzaville, avvaktande händelsernas vidare utveckling eller inveckligg. Dom hoppas ju innerligt att få gå tillbaka. Men Davids hopp är mycket "kort! Han tror inte på någon framtid för oss där ute. Allting ska ju afrikaniseras och då kan man kanske inte ta emot råd ens, av vita!? I församlingarna har vi full parallell till vad som sker i det politiska. Därmed inte sagt att medlemmarna är elaka. Men andan finns där, även om de nu önska att missionärerna ska komma tillbaka.

"Det bedes mycket för Kongo hemma i Sverige dessa dagar, och det känner vi. Läget är allvarligt. Många missionärer ha utsatts för psykisk press utöver vad mänskligt är att bära. Arma kvinnor som fallit i händerna på myterisoldater. - - - Vilka ohyggliga scener! Och så står Lumumba varje dag vid mikrofonen och talar om lugn i landet och lovar att somliga av de vita ska få stanna och att dessa kan känna sej fullt trygga till liv och egendom. Mången tror att det hela är

sovjetinspirerat. Upproret har gått efter samma mönster överallt!

I dag vid ~~3~~ 15-16-tiden ringde det på min portklocka. Vem kan det manne vara? Jag gissade på att det mot förmodan kunde vara Ebba och Ludde, som är lediga sista dagen i dag. Dom kommer kanske någon gång på året. När dom ringande kommer upp så är det Kajsa Persson-Melander och hennes Carl! Vilken överraskning! Det var också så roligt att dom tog en liten stund för mej, då dom har så mycket folk i denna stad. Jag hade faktiskt ingenting annat att bjuda på än en bit ut en konfektlåda från Schweiz, som jag fått av Fridas systor. Och dom var lika tacksamma. När Kajsa var i dörren sa hon med detsamma att hon skulle hälsa från Doris!?! Har du hört från henne sen dom kom till Formosa, sa jag. Nej, hon visste inte ens att dom var i Formosa. Så då så. Men det var så roligt att prata med dom en stund.

Samtidigt med Davids brev kom ett från Emilie Bertelson. Hon tackar för en låda, som vi skickade henne över Stockholm här på värkanten. Matvaror huvudsakligast. Det hela kostade 279:- kr., varav 154:- var tull och frakt!!! Alltså varor 125:-

Hon tackar för brev, som hon säger sej inte besvarat så fort hon önskat. Men, säger hon, jag har en liten teppan, där jag sår potatis, röbatter, ärter, böner, sallat, dill, rädis och lök. Man måste vattna. I år var det ett tag så tørt. Dessutom är jag ofta så trött att jag måste ligga en stund. Men jag är inte sjuk har egentligen ingen värk. Så deltagar jag i det andliga arbetet så långt krafterna räcker, nästan varje söndag vittnar jag på kl. 11-möte och kl. 4 em. Kristi Himmelsfärdsdag vittnade jag tre gånger. Men Herren med sin nåd giver styrka, lovat vare hans heliga namn. Så långt Emilie. Hon är alltså bättre nu. 76 år fyller hon den 16/10.

I går tog jag Alma Gustafsson fröh Vegagatan med mej hem från Kyrkan. Hon var här till kl. 19.30 ungefär. Hon är en tacksam gäst, d.v.s. hon tycker att det är så roligt att komma utanför sitt eget hem, som annars är henne så kärt. Hon sa att hon är så tacksam för vad hon har nu. Hon har ett trevligt hem och rör sej själv. Ibland går jag här och gråter för mej själv av tacksamhet och glädje, sa hon.

Nu ska jag gå ner med detta brev, samtidigt som jag skickar Davids brev till flickorna. Mängder av hälsningar till er båda ätte

Julia